

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HANDEL IN BLANKE SLAVINNEN

N° 2513

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Handel in blanke slavinnen

HOOFDSTUK I

ONRUSTWEKKENDE BERICHTEN

Men verkeerde in de laatste tijd op Scotland Yard in een allesbehalve benijdenswaardige positie.

De openbare mening was reeds sedert een paar weken verontrust door het onbeschaamde optreden van een zekere dr. Cox, de aanvoerder van een dievenbende en bovendien was de politie herhaaldelijk om de tuin geleid door een geheimzinnig personage, op Scotland Yard nog het best bekend als «De Gentleman Inbreker», John Raffles, onder welke naam hij meermalen van zich had laten horen, en Phileas Baxter de hoofdinspecteur van politie, moest 't tot zijn schaamte en schande bekennen, dat die ellendige John Raffles met zijn beste mannen gespeeld had als de kat

met de muis, hun zelfs zijn diensten had bewezen als hij dit nodig vond, maar hen ook met goed gevolg had bestreden, als het zo in zijn kraam te pas kwam.

In alle gevallen had hij steeds aan het langste eind getrokken, en er niet weinig zijde bij gesponnen.

De bekwame detective-inspecteur James Sullivan, de rechterhand van hoofdinspecteur Baxter, was het laatst in aanraking met John Raffles gekomen en dat zou hem tot zijn laatste uur heugen.

Geldelijk zowel als moreel was de Gentleman Inbreker, die door velen de Grote Onbekende werd genoemd met succes opgetreden, want ten eerste had hij dr. Cox voor een groot bedrag bestolen, en ten tweede had hij Sullivan,

wel te verstaan aanvankelijk zonder diens voorkennis, geholpen bij de uitroeiing van een waar dievenhol, dat er had uitgezien als een mondain restaurant.

Dit alles had de gemoederen geruime tijd bezig gehouden, maar nu had zich in de laatste tijd weer iets voorgedaan, waardoor de aandacht een weinig van dr. Cox en John Raffles werd afgeleid, om zich op een ander onderwerp te vestigen.

De hulp van de politie werd namelijk geregeld ingeroepen in verband met het verdwijnen van een aantal vreemdelingen, voor het merendeel vrouwen.

Men stond voor een raadsel, en de zaak werd er niet beter op, toen de Franse bladen er zich mee gingen bemoeien.

Op zekere dag meldde de correspondent te Londen van « Le Petit Journal » het volgende aan zijn blad:

« In de laatste tijd komt het veelvuldig voor, dat hier in Londen personen en wel voornamelijk vrouwen, spoorloos verdwijnen.

» Thans is weer een Franse vrouw op dezelfde geheimzinnige wijze verdwenen. De volgende bijzonderheden kwamen aan het licht.

» Het Franse echtpaar Pommier kwam in de maand November van dit jaar in Londen aan, waar het zich in Soho vestigde. De man had daar in de buurt een betrekking als bakkersknecht gekregen.

» Enige dagen geleden las de vrouw in een der bladen een advertentie, waarin een gouvernante werd gevraagd op een salaris van vier pond sterling per week, met vrije kost en inwoning.

» Dat is in deze dagen een vrij hoog bedrag, zodat de vrouw solliciteerde, maar niet werd aangenomen daar zij getrouwd was.

» Een paar dagen later kwam een man in een auto Madame Pommier halen, omdat, naar hij zei de dame die haar niet had aangenomen, van gedachten was veranderd.

» Men reed van Soho naar Hampstead Heath en stopte daar voor een groot landhuis. Men verzocht Madame Pommier een salon binnen te gaan, waar zij

vernam dat mevrouw niet thuis was.

» Men verzocht haar nog eens terug te komen en werd weer thuis gebracht, waar zij het gebeurde aan haar man vertelde.

» Toen deze de volgende dag van zijn werk kwam trof hij zijn vrouw niet thuis en sedertdien is zij spoorloos. De politie werd in de arm genomen, echter zonder resultaat.

» Daar Mme Pommier verzuimd had haar man het juiste adres van haar eerste bezoek op te geven, kon de politie niets anders doen dan een onderzoek instellen in Hampstead Heath. Maar Hampstead Heath is nogal groot en er staan verscheidene grote landhuizen. Enige daarvan staan leeg en natuurlijk richtte de politie daarnaar het eerst haar schreden. Men stelde zich in verbinding met de eigenaars, die bereidwillig de sleutels verstrekten, om binnenshuis een kijkje te nemen. Dit leverde echter geen enkel positief resultaat op. Nergens werd iets gevonden, dat enig houvast bood en de omwonenden, bij wie geïnformeerd was, konden geen inlichtingen verstrekken.

« An Englishmans' home is his castle ». Dit bleek hier maar al te waar. Zelfs de meest nabijwonenden bemoeien zich niet met elkaars zaken en groeten elkaar zelfs niet als zij niet aan elkaar zijn voorgesteld.

» De verdwijning van Mme Pommier moet dus gerangschikt worden onder de vele raadselachtige, onopgehelderde verdwijningen in deze stad ».

Aldus eindigde dit omineuze bericht, dat ook door de Engelse bladen werd overgenomen, en vele lezers ten zeerste verontrustte, vooral ouders van volwassen dochters, die hun op het hart drukten, zich vooral niet met onbekenden in te laten.

Het bericht in kwestie kwam ook onder de ogen van John Raffles, en van diens vriend Charles Brand, die met hem hetzelfde fraaie huis bewoonde in de Cromwellstreet.

Toen Raffles het bericht las, bevond hij zich met Charles Brand in de conversatiezaal van de Windsor Club, waarvan hij vice-president was, onder de naam Lord William Aberdeen, een schat-

rijke en in geheel Londen wélbekende filantroop.

Het was nog tamelijk vroeg, en er bevonden zich slechts weinig leden in de zaal.

Charles Brand, een jongeman, met een rond, blozend gelaat zat tegenover zijn vriend, en was verdiept in de lectuur van een sportblad, maar toen Raffles een zacht gemompel liet horen, keek hij hem over het blad aan, en vroeg:

— Iets gevonden dat je interesseert.

In plaats van te antwoorden reikte Raffles de jongeman 't blad toe, waarin hij had zitten lezen, en wees het bewuste bericht aan.

Brand las het aandachtig door, en legde toen het blad op tafel met de woorden:

— Het is ongetwijfeld voor de betreffende personen een ellendig geval, maar ik kan niet inzien hoe de politie hier iets aan kan doen, om dergelijke dingen te voorkomen.

— Alles tot je dienst, amice; zij kan natuurlijk bezwaarlijk voorkomen dat een vrouw verdwijnt, maar het publiek is van oordeel, dat de politie tot taak heeft de ontvoerders te ontdekken en te straffen.

— Alles goed en wel, maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan in een stad van meer dan acht miljoen inwoners.

— Maar wat denk je van dit bericht in het bijzonder?

— Ja, wat zal ik je daarvan zeggen? Het is voor die ongelukkige Pommiers een beroerd geval.

— Ellendig, en vooral tragisch, Charles. Het raadselachtige vooral verleent er een zekere aantrekkelijkheid aan, en dat zal ook jou wel niet zijn ontgaan.

Raffles had Brand een onderzoekende blik toegeworpen, waarvan de betekenis de jongeman zo duidelijk was, alsof zijn vriend het met evenveel woorden had uitgesproken.

— Kom, Edward, zei hij glimlachend laten wij er maar niet omheen draaien, ik weet waar je heen wil. De zaak heeft zodanig je belangstelling opgewekt, dat je gaarne zelf eens een onderzoek zoudt willen instellen.

— Ik ontken het niet, amice, er zijn

in deze aangelegenheid aspecten, welke voor mij zeer aantrekkelijk zijn, kortom ik zou je willen voorstellen, om op ons eigen gezag eens een onderzoek in te stellen; misschien levert ook dat geen resultaat op, maar het zal misschien toch enkele belangrijke aanwijzingen doen ontdekken.

— Ik ben je man, Edward, zei Brand opgewekt. Misschien ontdekken wij wel een schandelijk komplot en dan zou je voor de zoveelste maal de politie een dienst bewijzen. Daarover spreken wij niet; wij willen het eens hebben over dit bijzondere geval van Madame Pommier.

Raffles had de «Daily Express», waarin hij het bericht had gelezen, weer opgenomen, en las het bericht nogmaals door.

Toen zei hij:

— Het komt mij voor, dat de plaatsers van die advertentie, waarin een gouvernante gevraagd werd, met de ontvoering niets te maken hebben. Het is zeer begrijpelijk, dat men liever geen getrouwde vrouw neemt voor het baantje van gouvernante, als men ongehuwde in overvloed kan krijgen. Trouwens, daarop wijst ook het vervolg van het bericht, want daar lezen wij, dat de auto naar Hampstead Heath reed, en dat men aan Madame Pommier verzocht het salon van een groot landhuis binnen te gaan. Als hetzelfde huis werd bedoeld als dat van de stellers der advertentie, dan zou het bericht natuurlijk anders geluid hebben.

— Maar wat heeft het te betekenen dat men haar weer thuis bracht na haar eerst te hebben gehaald? vroeg Brand.

— Dat is mij ook niet duidelijk. Ik denk dat een of andere organisatie er achter is gekomen en de vrouw voor de tweede maal heeft afgehaald.

— Tenzij zij alleen vertrokken is, meende Brand.

— Dat is natuurlijk ook mogelijk, gaf Raffles toe, zij kan bijvoorbeeld, wel met een verzonnen boodschap de deur zijn uitgelokt, terwijl haar man op zijn werk was.

Raffles dacht even na, en vervolgde:

— Het zou natuurlijk ook van be-

lang zijn, te weten, of Madame Pommier zich tegenover iemand heeft uitgelaten aangaande dat landhuis, waarvan de bewoonster bij haar eerste bezoek niet thuis was. Als zij dat werkelijk gedaan heeft, zouden wij al heel wat verder zijn. Het beste is, dunkt mij, die Pommier eens te gaan ondervragen. Hij zal ons toch zeker wel te woord staan, als wij zeggen dat wij belang in de zaak stellen en hem willen helpen.

— Maar het adres van die man staat niet in het bericht, merkte Brand op.

— Daar is gemakkelijk genoeg achter te komen, meende Raffles. Wij kunnen ons uitgeven voor particuliere detectives en Soho is zo groot niet, of men zal ons daar op een der politie-bureaus wel nader kunnen inlichten.

Raffles raadpleegde zijn polshorloge en hernam:

— Wij zijn nu eenmaal toch in de club, wij moeten hier maar lunchen. En daar valt mij iets in, wij zouden van hier het hoofdbureau van politie in de wijk van Soho kunnen opbellen.

De beide vrienden waren opgestaan, en richtten nu hun schreden naar de nieuw ingerichte eetzaal, waar zich nog slechts enkele leden van de club be-

vonden, om er het noenmaal te gebruiken.

Terwijl Brand, die hierin een grote vaardigheid had bereikt de spijskaart bestudeerde, begaf Raffles zich naar de telefooncel, om zich in verbinding te stellen met het hoofdbureau van politie in Soho.

Toen hij terugkwam was Brand nog in een gewichtige conferentie met de ober gewikkeld.

Zodra deze zich verwijderd had, zei Raffles opgeruimd:

— Ik heb het adres van onze vriend Pommier al te pakken; wij hebben niets anders te doen, dan er aanstonds na het eten heen te gaan.

— Waar woont hij ergens? vroeg Brand.

— Hij woont in de Dean street, en de bakker bij wie hij in dienst is heeft zijn zaak in de Greek Street.

— Maar dan hoefde de man niets anders te doen dan Soho Square dwars over te steken om zijn woning te bereiken, riep Brand uit.

— Ja, en het is dan ook een brutaal stukje van de ontvoerders geweest, om de vrouw weg te lokken, terwijl haar man op slechts enkele minuten gaans aan het werk was.

HOOFDSTUK II

HET EERSTE ONDERZOEK

De twee vrienden talmde niet met de lunch, en zodra zij klaar waren, bracht de ober de beide heren hun overjassen. Zij zouden de afstand te voet afleggen, want Soho ligt op slechts geringe afstand van de Oxford Street, waaraan het fraaie clubgebouw gelegen was.

Het was prachtig weer en de twee vrienden onderhielden onderweg een druk gesprek.

Tien minuten later stonden zij op het Soho Square, hetwelk zij dwars over staken, om zo de Dean Street te bereiken.

Weliswaar bestond er kans, dat de man niet thuis was, maar het was ook mogelijk, dat hij een snipperdag had genomen om zelf alles in het werk te stellen, zijn echtgenote terug te vinden.

Aldra stonden de twee vrienden voor een oud, smal huis, waarvan de deur op hun bellen geopend werd door een bleek, mager dienstmeisje. Het bleek een pensioen te zijn, wat de Londraars een flat noemen, waar de Fransman een woning had gehuurd.

Het dienstmeisje was in dienst bij de kamerverhuurster, die zich even la-

ter vertoonde in de gedaante van een zwaarlijvige matrone, met een goedig gelaat en bolle, bleke wangen. Raffles sprak haar aanstonds aan, en zei:

— Beg your pardon, madam, dat wij u komen lastig vallen, maar ik zou gaarne van u vernemen of Monsieur Pommier thuis is?

— O no, sir, zei de dame met meewarige stem, hij sjouwt als een gek de stad door, in de hoop, zijn vrouw tegen te komen en hij weet hier heg nog steg. Zijt gij op de hoogte van het geval?

— Daarvoor kwamen wij juist hier, madam, antwoordde Raffles.

— Brengt u de arme drommel soms goed nieuws? vroeg de vrouw al bij voorbaat verheugd. Hij jammert maar in zijn rare taaltje, nu en dan met een paar geradbraakte Engelse woorden er door. Hij heeft rust noch duur en hij loopt als hij thuis is wanhopig in zijn kamer op en neer.

— Als ik u goed begrepen heb, is hij dus op het ogenblik niet thuis?

— Dat zei ik toch al mijnheer. Hij is vanochtend naar ik hoor om zes uur al de deur uitgegaan en al die tijd is hij nog niet thuis geweest.

— Dat is jammer, maar misschien

zoudt gij ons wel het een en ander kunnen mededelen omtrent de verdwijning van zijn vrouw.

— Wat ik er u van kan zeggen, heeft niet veel te betekenen, mijnheer. Gij zijt zeker van de politie?

— Min of meer, antwoordde Raffles glimlachend. Hoe heeft de zaak zich toegegedragen?

— Laat eens zien: het is vandaag Zaterdag, dan moet het Dinsdag geweest zijn, dat zij voor de tweede maal uit is gegaan en daarna niet is teruggekomen.

— Weet gij misschien haar leeftijd?

— Ik zou zeggen niet ouder dan een jaar of vijf en twintig.

— Knap?

— O ja, voor een vreemdelinge zag ze er heel goed uit.

Brand moest zich omdraaien om de glimlach te verbergen, die op zijn lippen verscheen bij het horen van dit chauvinisme.

— Heeft het echtpaar hier familie?

— Zij hebben hier kind noch kraai, mijnheer, antwoordde de kamerverhuurster.

— Hadden zij wel eens woorden met elkander, zodat zij bij voorbeeld in drift kan zijn weggelopen.

— Woorden, mijnheer? Wel zij waren als twee tortelduifjes, men hoorde hen voortdurend samen lachen en stoeien als zij thuis waren. Vergeet niet dat zij pas een half jaar getrouwd waren.

— Dus dan moeten wij wel denken aan een ontvoering ging Raffles voort, terwijl hij zich tot Brand wendde.

Vervolgens keerde hij zich weer tot de hospita en vroeg:

— Heeft de jonge Madame Pommier met u gesproken over die betrekking als gouvernante?

— Hoe kon zij dat, mijnheer? Het lieve madammeke sprak geen woord Engels.

— Maar gij kunt mij toch wel zeggen wat er op die tweede dag gebeurd is? ging Raffles voort. In een krantenbericht heb ik gelezen, dat Madame Pommier op maandag door een man in een auto werd gehaald. Was haar man toen thuis?

— Neen, die was op zijn werk in de

bakkerij.

— Hebt gij die auto en de man zelf gezien?

— Ja, zeker. Het was een grote, mooie wagen, maar ik zag geen chauffeur, de meneer, die haar kwam halen scheen zelf de auto te besturen.

— Zoudt gij de man herkennen, die haar kwam halen?

De oude dame aarzelde een ogenblik voor zij antwoordde:

— Ik was in mijn kamer, en ik heb hem alleen door de vitrage gordijnen heen gezien, en maar heel kort. Hij had een donker puntbaardje, en hij droeg een soort sportpak.

— Was hij groot of klein?

— Noch het een noch het ander. Zo tussen beide in.

— Aan dat signalement hebben wij niet veel, mompelde Brand. Mannen met een zwart baardje en die niet groot en ook niet klein zijn, vind je hier in Londen bij duizenden.

— Vroeg hij direct naar Madame Pommier? begon Raffles weer.

— Ja, hij stapte uit de auto, en belde aan.

— Dus dan hebt gij hem ook gesproken, riep Raffles op levendige toon.

— Neen, het dienstmeisje deed open.

— Dan zou ik wel heel graag uw dienstmeisje een paar vragen willen stellen, madam, als het niet te veel moeite is.

Als geroepen kwam het dienstmeisje juist in de vestibule en Brand greep haar als het ware in de vlucht, terwijl Raffles haar een vijf shillingstuk voor hield.

— Zou je dit geldstuk graag willen verdienen? vroeg Raffles glimlachend.

Het meisje knikte begerig met het hoofd.

— Zeg mij dan eens, kind lief, hoe de man er uitzag, die hier Maandag met een auto is gekomen om de Franse dame te halen.

Het meisje antwoordde zonder aarzelen:

— Hij had een zwart baardje, mijnheer.

— Was het een lange man?

— Ja, mijnheer, tamelijk lang.

— Maar kind, je bent stapel, riep

haar meesteres uit. De man was eerder klein dan groot.

— Ik meen mij te herinneren, madam, dat gij zoëven gezegd hebt, dat hij noch het een noch het ander was, zo wendde Raffles zich glimlachend tot de oude dame.

— Dat mag zo zijn, mijnheer, maar lang was de man in ieder geval niet.

— Hij droeg een bril! riep het dienstmeisje uit, voor haar iets gevraagd werd.

— Een bril? Daar heb ik niets van gezien zei de hospita schouderophalend.

— Het kan misschien wel een auto-bril geweest zijn, die hij op de klep van zijn pet had geschoven, bracht Brand in het midden.

— Ja, ja. Zo een was het, riep het meisje uit, met leren riempjes er aan.

— Die man vroeg dus naar Madame Pommier, hernam Raffles bedaard? Hebt gij haar toen geroepen?

— Ja mijnheer. Ik vroeg die meneer of hij wilde binnenkomen, maar hij schudde het hoofd. Ik behoefde alleen maar tegen de dame te zeggen, dat de mevrouw, bij wie zij zaterdag geweest was, zich had bedacht, en dat deze haar gaarne nog eens wilde spreken, om over de condities te praten. Zij moest maar dadelijk met die heer meerijden.

Ik bracht die boodschap over en Madam Pommier trok dadelijk haar mantel aan en stapte in de auto. De meneer hield het portier voor haar open en ging toen op zijn plaats achter het stuur zitten, en toen reden zij weg.

— Wanneer kwam zij terug?

— Tegen lunchtijd, mijnheer.

— Je bent een braaf en een verstandig kind, zei Raffles, terwijl hij het meisje op de wang tikte, en haar het geldstuk in de hand drukte. Ik weet nu alles wat ik weten wilde.

Raffles wendde zich weer tot de hospita en vervolgde:

— Gij weet dus niet, om welke reden Madame Pommier de volgende dag het huis kan hebben verlaten?

De corpulente dame dacht even na, en antwoordde:

— Zij ging al vroeg uit, om een paar boodschappen te doen, en zij zei nog lachend, dat zij zich met het Engels wel

zou weten te redden. Zij had zo'n soort woordenboekje bij zich, waarin Franse en Engelse zinnestukjes naast elkander stonden, en dat liet zij mij nog zien.

— Er was dus in de loop van de ochtend in het geheel geen boodschap voor haar gekomen?

— Niets gehoord of gezien.

— Dan moet men haar hebben opgewacht, en haar op straat hebben aangesproken, hernam Raffles, zich tot Brand wendend.

— Daar komt Monsieur Pommier juist aan, riep de kamerverhuurster, die naar buiten had gekeken.

Het volgende ogenblik trad Pommier binnen, een jonge, krachtig gebouwde man, met een donker uiterlijk, dat dadelijk de Fransman verried.

Hij zag er slecht uit, en er lag een trek van wanhoop en leed op zijn gelaat.

Hij was zeer eenvoudig gekleed, maar zijn goed was keurig onderhouden.

Pommier scheen de aanwezigheid van vreemden in de vestibule zelfs niet op te merken, en wilde met gebogen hoofd de trap opgaan.

Raffles trad hem echter in de weg, en zei op een toon van warme sympathie:

— Pardon, Monsieur Pommier, dat ik de vrijheid neem, u aan te spreken. Uit de kranten hebben wij, mijn vriend en ik vernomen, welke ramp u getroffen heeft, en wij zijn hier gekomen, in de hoop en de verwachting, dat wij u misschien van dienst zouden kunnen zijn.

Pommier had snel opgekeken bij het horen van zijn moedertaal, die hij daar zo onberispelijk door een Engelsman hoorde spreken, en een ogenblik kwam er een straal van hoop in zijn ogen.

Maar moedeloos liet hij het hoofd weer zinken en zei op doffe toon:

— Het is zeer vriendelijk van u, mijnheer, maar ik geloof niet, dat hier nog hulp kan baten.

Raffles legde hem de hand op de schouder en zei vriendelijk:

— Gij moet de moed niet laten zakken, Monsieur Pommier.

— Maar welke hoop kan mij nu nog overblijven, mijnheer? riep de ongeluk-

kige man uit. Er moet een of ander ongeluk met mijn vrouw zijn gebeurd? Misschien is zij wel overreden of verdrinken.

— Hebt gij daar reeds onderzoek naar gedaan? vroeg Brand deelnemend.

— Ik ben overal geweest, mijnheer, op het hoofdbureau van politie, en ik ben naar de morgue gegaan; het was afschuwelijk, maar gelukkigerwijze was mijn vrouw daar niet bij.

— Welnu, als dat zo is, waarom zoudt gij dan wanhopen? vroeg Brand. Als uw vrouw werkelijk een ongeluk overkomen was zou men het toch moeten weten.

— Maar er kan wel iets gebeurd zijn, mijnheer, dat nog veel erger is, riep Pommier uit, terwijl de tranen uit zijn ogen welden. Gij zult ook wel gelezen hebben, dat de bladen in de laatste tijd melding maken van geheimzinnige verdwijningen, er worden vrouwen ontvoerd, en iedereen begrijpt wel met welk doel dat geschiedt. Denk u eens mijn toestand in. Ik ben hier nog geen volle maand, en wij beiden kwamen hier heen, aangelokt door de hoge lonen, en vol hoop hier een behoorlijk bestaan op te bouwen. En nu dit. Deze vreselijke onzekerheid is in staat iemand waanzinnig te maken.

— Gij moet nog niet aan het ergste denken, zei Raffles op ernstige toon. Toen ik zoëven zei, dat wij gekomen waren, om u zo mogelijk te helpen, was dat niet een holle bewering zonder meer, maar een werkelijk goed gemeend aanbod. Wij kunnen u misschien beter helpen dan de politie.

Pommier hief snel het hoofd op, en

keek Raffles onderzoekend aan.

— Wie zijt gij dan, monsieur? vroeg hij.

— Wij zijn particuliere detectives, maar niet van de gewone soort. Wij hebben de beschikking over middelen, waarvan onze concurrenten verstoken zijn.

— Maar... ik ben niet rijk, heren, zei de Fransman beschroomd. Ik heb reeds zoveel geld moeten uitgeven voor onze reis en de inrichting hier. Ik geloof niet, dat ik u zou kunnen betalen.

— Dat is van later zorg, hernam Raffles glimlachend. Wij zijn in de wereld om elkaar te helpen; daar ik de middelen daartoe bezit, zowel moreel als fysiek. En die wil ik aanwenden. Gij begrijpt mij, hoop ik. Als het u niet schikt, dan betaalt gij in het geheel niets.

— Maar dan zijt gij dus een soort Deus ex machina? riep Pommier uit.

— Dat is niet slecht uitgedrukt, zei Raffles. Laten wij het er dan voorlopig voor houden, dat wij dat zijn. En stelt gij van uw zijde vertrouwen in ons, dat is alles, wat wij van u vragen. Zoudt gij ons dadelijk een paar vragen willen beantwoorden?

— Ik ben geheel tot uw dienst, mijnheer, antwoordde Pommier, maar wees dan zo goed, mij naar mijn kamers te volgen; daar kunnen wij rustiger praten.

Hij ging hen voor de trap op, en Raffles en Brand volgden hem, terwijl de kamerverhuurster, die van het hele gesprek natuurlijk geen woord had begrepen, zich hoofdschuddend in haar eigen vertrek terugtrok.

HOOFDSTUK III

BRAND KRIJGT EEN ROL TOEBEDEELD

De drie mannen gingen de tamelijk steele trap op en op de derde verdieping opende Pommier met zijn sleutel een deur, en liet zijn bezoekers voorgaan.

Een ogenblik later zaten de drie mannen bijeen in een eenvoudig gemeubeld vertrek, dat met twee ramen op de straat uitzag.

— Zeg mij eens, Monsieur Pommier, begon Raffles, of de correspondent van het Petit Journal het bij het rechte eind heeft, als hij zegt dat uw vrouw u heeft medegedeeld, wat haar wederwaren was, nadat zij met de auto maandag laatstleden werd gehaald en naar Hampstead Heath reed.

— De correspondent heeft de feiten naar de waarheid verteld, mijnheer. Mijn vrouw heeft mij echter slechts weinig kunnen mededelen, niet veel meer, dan het blad vermeldt, want zij is hier, evenals ik, geheel onbekend en de heer die de auto bestuurde sprak ook maar heel gebrekkig Frans. Wij beschouwden toen trouwens de zaak als iets heel onschuldigs, en daarom spraken wij er niet lang over.

— Ja, dat alles maakt het onderzoek niet gemakkelijker, zei Raffles peinzend. Hoe zag dat huis er wel uit, waar men uw vrouw bracht?

— Mijn vrouw zei, dat het een fraai ingericht huis was met een grote vestibule, overal met marmer, dikke tapijten op de vloer en een grote, mahoniehouten trap achterin, die naar een soort gaanderij voerde. Verder dan die vestibule is zij echter niet geweest, want zoals gij weet, deelde men haar mede, dat de dame in kwestie niet thuis was.

— Dat begrijp ik niet goed, mompelde Raffles voor zich heen. Het moet toch hetzelfde huis zijn geweest, waar uw vrouw zich de zaterdag tevoren voor de betrekking van gouvernante had aangemeld.

— Neen, het was een ander huis, hernam de Fransman op besliste toon.

— Maar hoe verklaarde de man van de auto dat dan? riep nu Brand verwonderd uit.

— Hij zei, dat de dame, die zich bedacht had, er in Londen meerdere huizen op na hield, want dat zij zeer rijk was.

— Nu, het is wel zeker, dat die dame dan niets uitstaande heeft met de verdwijning van uw vrouw. De politie zal dit trouwens wel onderzoeken, want het zal haar niet moeilijk vallen de naam van de dame in kwestie uit te vorsen, die de advertentie gesteld heeft, waarin een gouvernante werd gevraagd.

— Zo denk ik er ook over, mijnheer, hernam Pommier zuchtend. En daarom begrijp ik er des te minder van.

— Het zou dwaasheid zijn, Monsieur Pommier, zei Raffles, als wij zeiden, dat uw inlichtingen ons veel verder hebben gebracht. Blijkbaar weet gij zelf niet veel meer dan de politie.

— Gij kunt mij dus volstrekt geen hoop geven? riep de Fransman verdrietig uit.

— Wij mogen u niet met een valse hoop vleien, zei Raffles op ernstige toon maar wel willen wij doen wat wij kunnen, om licht in de duisternis te brengen.

* Pommier had tranen in de ogen gekregen toen hij Raffles de hand reikte.

— Ik wilde dat ik u kon doen gevoelen mijnheer, wat er in mij omgaat, zei hij met trillende stem. Ik voel mij hier zo ellendig verlaten en hulpeloos in deze reusachtige vreemde stad, waar een taal gesproken wordt, die ik niet versta.

— Ik begrijp het volkomen, Monsieur Pommier, zei Raffles. Heeft de politie u enige hoop kunnen geven?

— Zeer weinig mijnheer. Ook zij verklaarde, dat zij niet veel had aan wat ik kon mededelen, maar dat zij al het mogelijke zou doen om mijn vrouw terug te vinden.

— Zijt gij nog werkzaam bij uw patroon? vroeg Raffles.

— Hij is een braaf man, mijnheer, en hij heeft mij enige dagen verlof gegeven met behoud van loon, om mijn vrouw te zoeken, maar ik mag daar geen misbruik van maken en ik voel wel, dat ik alleen toch niets kan uitrichten.

— Dat hebt gij goed ingezien, gij zoudt, als vreemdeling, die onze taal niet machtig is, evengoed in een hooiberg naar een naald kunnen zoeken. Ik zei u echter reeds, dat ik beschik over middelen, die het onderzoek heel wat zullen vergemakkelijken. Nu nog één ding, Monsieur Pommier; wij willen u helpen, maar gij belooft mij van uw kant, dat gij u over niets zult verwonderen, wat gij ook moogt zien of beleven. Wij staan als particuliere detectives op niet al te goede voet met de officiële autoriteiten, vooral die van Scotland Yard. En daar-

om blijf ik dezen ook liefst zoveel mogelijk uit de weg.

— Ik zal u niets vragen en mij met niets bemoeien, antwoordde Pommier eenvoudig. Voor mij is de hoofdzaak, dat ik mijn lieve Jeannette weer in mijn armen kan sluiten.

— Goed, dan zullen wij maar aanstonds aan het werk gaan. Blijft gij nu rustig thuis en wacht onze berichten af. Gij moet u echter wel gereed houden ieder ogenblik met ons mee te kunnen gaan.

— Daar kunt gij op rekenen, mijnheer.

Raffles knikte de Fransman toe, nadat Raffles hem had gezegd, dat hij hem zou kunnen telegraferen of schrijven onder de naam Jack Burdet poste restante, het postkantoor in de Cromwellstreet.

Even later stonden de beide vrienden op straat.

— Het kan wel aan mij liggen, maar ik kan niet inzien, zei Brand, wat wij in deze zaak kunnen doen; wij kunnen toch niet naar die vrouw gaan zoeken in een stad als deze met de weinige gegevens, waarover wij beschikken?

— Dat zou natuurlijk onbegonnen werk zijn, maar wij kunnen een herhaling van het geval uitlokken.

Brand keek Raffles vragend aan en zei:

— Verklaar dat eens nader.

— Wel, zei Raffles, ik redeneer zo: Deze verdwijning staat niet op zich zelve maar is er slechts een van een gehele reeks, die zeer waarschijnlijk allé op rekening van dezelfde organisatie of bende moeten worden geschreven. Dat wil zeggen, dat de ontvoering van Madame Pommier niet de laatste zal zijn. Hoe zijn de ontvoerders nu juist op het spoor van die vrouw gekomen?

De bende die dit alles op touw zet, redeneert als volgt: Een Engelse dame vraagt als gouvernante natuurlijk een vreemdelinge. Dat is al een voordeel, want in vele gevallen zal die vreemdelinge niet of gebrekkig Engels spreken. Zij moet ook jong en knap zijn. Als zij aan die voorwaarden voldoet, dan valt zij in de termen om als blanke slaaf te worden ontvoerd.

— Maar hoe komen die lui te weten of het een mooi meisje is, vroeg Brand.

— Eenvoudig door hun ogen open te zetten. Zij zullen gauw genoeg ontdekt hebben, wie er op de advertentie reflecteert.

— Maar dan moeten die schurken over een leger spionnen beschikken?

— Dat doen zij dan ook. Zij weten alles, zij voorzien alles. Ik ben er van overtuigd, dat zij dadelijk van de komst van de knappe, jonge Française hebben geweten, want een telegram van Calais naar Londen kost maar een paar francs en aan de aanlegplaats der kanaalboten hebben zij stellig hun verklikkers.

— Is dat schandelijk bedrijf dan zo lonend? vroeg Brand op verontwaardigde toon.

— O ja, daar zou je van staan te kijken. Het zint mij niet om op bijzonderheden in te gaan, maar met deze walgelijke handel worden duizenden verdiend.

— Maar nu verder. Je praatte zoëven over een herhaling van dit geval. Wat wil je dan eigenlijk doen?

— Weer een advertentie plaatsen, waarin een jonge Belgische of Franse gouvernante gevraagd wordt.

— En dan?

— Wel, dan melden er zich waarschijnlijk enigen aan.

— Bij wie?

— Wel, bij degene die de advertentie geplaatst heeft en dat ben ik.

— Wat moet je in 's hemelsnaam met een gouvernante uitvoeren?

— Die moet als lokvink dienen en in de kaart spelen van die handelaars in blank vrouwenvlees.

— Prachtig. Maar waar vindt je zo gauw iemand, die daarvoor geschikt is en die de gevaren daarvan wil lopen?

— Behoef ik niet te zoeken. Die heb ik al, antwoordde Raffles laconiek.

Charles Brand bleef midden op straat staan, wierp met een woedend gebaar zijn sigaret weg, welke hij juist had aangestoken, en riep: Dacht ik het niet.

— Zo mag ik het zien, amice, zei Raffles kalm. Het is beter dat je voorlopig niet meer zoveel rookt.

Een enkel sigaretje, liefst met filter mag wel.

Tegenwoordig roken de dames er maar op los, ook al vinden ze het niet lekker. Ze zijn bang anders als ouderwetse tantes te worden aangezien. En jij moet geen oude tante, maar een lieve jonge dame voorstellen.

— En moet ik mij dat laten welgevallen?

— Kom, zo mag je het niet noemen. Ik weet dat je het gaarne doet, als het voor een goede zaak is, en was er ooit een zaak beter als deze?

Deze opmerking scheen de jongeman een weinig te vertederen.

— Als het dan niet anders gaat, zei hij zuchtend.

— Ik zie geen kans het anders te doen. Als ik zelf niet een beetje te gesipeerd was en te lang van stuk om een jonge dame voor te stellen, dan zou ik gretig de gelegenheid aangrijpen, om een paar van die kerels mores te leren.

— Zou het daar dan misschien toe kunnen komen? riep Brand met schitterende ogen.

— Als mijn plannetje lukt, dan bestaat daar veel kans op. Dan zijn ze nog niet gelukkig, de fielten.

— Top. Dan sla ik toe. Dan zal ik daartoe het mijne bijdragen, door roken aan te trekken en mijn lippen rood te maken. En als het lukt, zal ik mij daarvoor schadeloos weten te stellen.

— Goed. Dat zijn voortreffelijke voornemens. Maar nu moet je die nijldige trek om je mond laten varen en je oefenen in liefstallige glimlachjes. En denk er om, vooral geen sigaren meer roken. Ik weet, dat dat een groot offer van je zal vragen, maar een gouvernante, die naar zware tabak ruikt, is al bij voorbaat een mislukking. Je koopt een doos fijne toiletzeep, een fles odeur, waarvan je echter niet te veel van mag gebruiken, een flesje rode of rose nagellak en... en... nou ja... kortom alles wat jonge vrouwen tegenwoordig onmisbaar achten om er mooi uit te zien. Begrepen? Maar nu in ernst, Charles, ik reken er stellig op, dat je mij en vooral die arme Pommier op jouw wijze zult helpen. Als je voor ogen houdt, hoe je hem en zijn jonge vrouw daardoor kunt helpen, zul je zeker alle moeite en narigheid op de koop toenemen.

HOOFDSTUK IV

HET SPEK IN DE VAL

De volgende ochtend verscheen er in een aantal Londense bladen een advertentie van de volgende inhoud:

« Mrs. Matfield, 123 Victoriastreet, Londen, vraagt een gouvernante van Franse of Belgische origine, bij twee lieve en zeer gezeggelijke kinderen. Reflectanten, niet ouder dan vijf en twintig jaar, gelieven zich persoonlijk aan te melden tussen elf en twaalf uur, voormiddags. »

Dit was het stukje spek in de muizenval en de toekomst zou spoedig leren, dat de muizen er op af zouden komen...

Er kwamen ongeveer zes dames tussen elf en twaalf uur in het huis aan de Victoria Street, hetwelk aan Raffles toebehoorde, en dat voor deze bijzondere gelegenheid betrokken was door James Henderson, de reusachtige chauffeur van Zijne Lordschap, die de Grote Onbekende reeds in menig avontuur met onwankelbare trouw terzijde had gestaan.

Als de mannen met hun ongunstige tronie, die schijnbaar toevallig in de buurt van het huis rondzwierven, eens verder hadden kunnen zien dan het openen van de huisdeur het hun veroor-

loofde, dan zouden zij misschien wel dadelijk de toelig doorzien hebben, want de vrouw des huizes, Mrs. Matfield, opende iedere keer persoonlijk de deur en scheen er geen dienstmeisje op na te houden.

Deze dame stond ruim zes voet hoog in haar schoenen, en een paar schoenen, die zeker expresselijk voor haar gemaakt moesten zijn. En de hand, waarmee zij de deur opende was wel wat erg groot voor een dame.

Kortom de gefingeerde Mrs. Matfield, was niemand anders dan James Henderson in hoogst eigen persoon, voor deze gelegenheid gedost in een keurige katoenen jurk, blauw met witte moesjes, wel een jaar of tien bij de mode ten achter, en die van achteren met touwtjes was dichtgehaald, maar die althans zijn eigen kleren voldoende bedekte.

De brave jongen droeg een hoogblonde pruik, die hem erg strak zat, en die hij graag zou hebben afgezet, als het hem vergund ware geweest, en zijn gelaat was dik bepoederd.

Dit alles kon niet beletten, dat hij er uitzag als een grenadier, die zich voor de aardigheid in vrouwenkleren had gestoken.

Gelukkig hinderde dit niet erg,

want de gesprekken met de adspirant gouvernantes waren steeds van zeer korte duur en hadden meestal hetzelfde, eigenaardige verloop.

De reus was in het geheim genomen en had van Raffles opdracht gekregen de dames die zich kwamen aanmelden zo spoedig mogelijk af te poeteren.

Van deze opdracht nu, kweet Henderson zich volgender wijze:

Nadat hij de deur geopend had, ontving hij de dame in kwestie met de handen in de zijde, wijdbeens staande en met een dreigende blik in de ogen. Verder dan de vestibule kwamen zij niet.

Dit was natuurlijk al dadelijk niet geschikt om de gouvernantes in spé op hun gemak te stellen.

Maar het werd er niet beter op, als de zogenaamde Mrs. Matfield met een laag enigszins hese stem vroeg:

— Kent gij Latijn en Grieks?

De eerste twee dames, die verschenen waren, kenden deze talen in het geheel niet en werden dus weg gezonden.

Maar het toeval wilde, dat de derde sollicitante enige jaren op een lyceum was geweest, en meende daarom bevestigend te kunnen antwoorden.

Dat bracht Henderson een ogenblik in verlegenheid, maar hij redde de situatie door te vragen:

— Hebt gij een diploma voor schoon-schrijven?

De sollicitante moest bekennen, dat zij die acte niet bezat en dat haar handschrift wel wat te wensen overliet.

— Dan kan ik u, helaas, niet gebruiken, zei Henderson en had zonder verder commentaar de deur geopend om de sollicitante uit te laten. Verdrietig was het arme kind heengegaan, en Henderson wuifde zich met zijn blonde pruik koelte toe, in afwachting van de volgende «klant», zoals hij ze noemde.

Dat bleek Charles Brand in eigen persoon te zijn.

De jongeman had de grootste zorg aan zijn uiterlijk besteed en het moet gezegd worden, dat hij er als jonge vrouw betoverend uitzag.

Hij had bijna anderhalf uur besteed

alleen aan zijn gelaat, en daarvan alle geringe onregelmatigheden met de grootste zorgvuldigheid bijgewerkt.

Het was een geluk, dat hij van nature begiftigd was met een buitengewoon blanke, gladde huid, en niet te zware haardgroei.

De pruik paste even goed als natuurlijk vrouwenhaar het gedaan zou hebben.

Toen hij dan ook eindelijk gereed was, glacé handschoenen had aange-trokken over zijn blanke handen, de peau de suède schoentjes had aangedaan, toen was Charles Brand verdwenen en had plaats gemaakt voor een zeer bevallige Française, met een onschuldig lief gelaat, prachtige lange wimpers en kwijnende blauwe ogen.

Henderson ontving Brand met een krachtige handdruk en zei zacht, alsof hij vreesde, daarbuiten te worden gehoord:

— Ik zal blij zijn als dit gedeelte van mijn taak achter de rug is. Gevoelt gij u prettig in die vrouwenkleden?

— Praat er mij niet van, James; ik voel mij als een vis op een warme stoof. Voor jou kwam het er niet zo erg op aan, maar ik moet een poos in mijn rol blijven. Als je zou zien wat ik onder dit mantelpak aan heb, zou je je dood lachen of dood schrikken. Een nylon onderjurk en daaronder zo'n misselijk kort slipje, dat om mijn... hm... dingetjes... spant als een rubber pantser... nou... je kunt het van me cadeau krijgen... Maar mylord heeft gezegd, dat het zo moest zijn, en het zal dus wel goed wezen.

— Natuurlijk mijnheer Brand, gaf Henderson trouwhartig toe. Het is gelukkig al kwart voor twaalf en er zullen wel niet veel dames meer komen.

— Ik wacht hier nog even en dan ga ik weer terug, want je hebt mij afge-wezen omdat ik getrouwd ben, zei Brand lachend. Wat ik zeggen wil, heb je wel eens naar buiten gekeken?

— Jawel, mijnheer Brand.

— En heb je soms een paar kerels gezien met een zeer ongunstig uiterlijk, die hier in de buurt rondzwerven?

— Ja, mijnheer Brand, een paar ke-

rels met echte boeventronies. Dat staat zeker in verband met die maskerade, die wij hier opvoeren? riep Henderson uit.

— Ja, het zijn beslist agenten van een of andere handelaar in blanke slavinnen.

— Zal ik ze eens even een blauw oog slaan? mijnheer Brand, riep Henderson, terwijl hij reeds een stap in de richting deed van de deur.

— Waar denk je aan, James? riep Brand verschrikt uit. Bega alsjeblieft geen domheden. Je zoudt alles kunnen bederven door je drift. Doe vooral niets, tenzij je er last toe hebt gekregen van Mylord.

— Zoals u wilt, mijnheer Brand, maar ik kan u verzekeren, dat mijn vingers jeuken.

— Mijn vingers jeuken ook eens, James, maar deze mannen mogen vooral niet worden verjaagd, anders raken wij het spoor kwijt. Integendeel, ik moet hen trachten mee te lokken. Zie ik er nog al verleidelijk uit?

— Als u een vrouw was, mijnheer Brand, dan werd ik op slag verliefd op u.

— Nu, dan behoef ik niet bang te zijn voor concurrentie, zei Brand lachend. Maar nu zal ik maar eens opstappen, anders loop ik nog gevaar, dat er een sollicitante komt, naast wie mijn schoonheid in het niet zinkt.

Henderson liet Brand uit en laatstgenoemde drukte een kanten zakdoekje tegen de ogen.

Henderson keek hem een ogenblik door de kier van de deur na en mompelde vol bewondering voor zich heen:

— Merkwaardig zoals die mijnheer Brand kan toneelspeelen. Je zou zweren dat hij verdriet had.

Na deze opmerking te hebben gemaakt sloot Henderson de deur, stak een sigaar aan, vlijde zich in een der gemakkelijke stoelen in de hal neder en wachtte eventuele volgende bezoekers af.

Brand liep met kleine pasjes verder, nu en dan tersluiks een blik terzijde werpend.

Na slechts enkele minuten had hij wel kunnen juichen... de kerels met het

verdachte uiterlijk volgden hem op enige afstand.

Hij zorgde er nu wel voor, zich niet om te draaien, maar stond enige straten verder besluiteloos stil en riep ten slotte een taxi aan.

Toen hij instapte zag hij, dat twee van de achtervolgers eveneens een taxi hadden gewenkt en even met de chauffeur spraken.

Hij keek dadelijk weer voor zich, maar toen hij gezeten was, wierp hij tersluiks een blik door de achterrauit en zag dat de lieden, die hij zoëven gezien had, eveneens waren ingestapt en dat de taxi de zijne nareed, mompelend:

— Het moeilijkste is nu ten minste achter de rug, maar het onaangenaamste moet nog komen. Ik zie er wel een beetje tegenop, en als het niet was om die ongelukkige Fransman te helpen...

Brand had de chauffeur het adres opgegeven van een huis, waar hij die ochtend met Raffles zijn intrek had genomen, die de rol van echtgenoot zou vervullen.

Gedurende de rit wenste hij zichzelf geluk met het bereikte voor hem zo gunstige resultaat. Zijn achtervolgers waren in de door hem uitgezette val gelopen, zijn uiterlijke verschijning had blijkbaar grote indruk op hen gemaakt.

Toen hij uit de taxi stapte, nadat de chauffeur gestopt had voor het huis in de volksbuurt, dat hij opgegeven had, wierp hij onmerkbaar nog snel een blik terzijde.

Het bezorgde hem een binnenpretje, toen hij bemerkte dat de auto die hem gevolgd was eveneens stopte, en dat er een hoofd uit het portierraampje kwam kijken, dat nu snel werd teruggetrokken.

Brand rekende af met de chauffeur, en gaf de man met opzet een niet erg grote fool, zodat deze haar pruttelend en ontevreden nakoek, en belde aan.

Hij knikte het dienstmeisje dat de deur opende even toe en ging de trap op naar de derde verdieping, waar zich de kamers bevonden, welke hij en Raffles zouden bewonen tot het karweitje achter de rug was.

Hij vond zijn vriend voor het raam zitten, waarvoor deze behendig een spionnetje had aangebracht, zo gesteld,

dat hij niet alleen een groot gedeelte van de straat kon afzien, maar ook kon waarnemen wat er voor de huisdeur gebeurde.

Hij stond op om Brand te verwelkomen en vroeg:

— Is alles goed gegaan?

— Zo goed als het maar kon, Edward, luidde het antwoord. Er waren behalve mij nog vijf sollicitanten en je had de manier moeten zien, waarop Henderson ze allemaal wegbonjourde. De arme sollicitanten stond het huilen nader dan het lachen.

Terwijl Charles Brand met de nodige welsprekende gebaren de gebeurtenissen van die ochtend tot in details beschreef, zat Raffles zich te verkneukelen over de geslaagde foefjes, tot op een gegeven ogenblik de huisbel overging.

Raffles stapte naar het raam en wierp een blik in het spionnetje.

— Daar staan een paar als heren geklede mannen voor de deur, zei hij zacht.

Met een paar vlugge stappen was Brand naast hem.

Hij keek op zijn beurt in het spiegel-tje en zei op levendige toon:

— Dat zijn dezelfde kerels die in de buurt van het huis in de Victoria Street rondzwierven.

— Fijn, dan zijn ze er heerlijk in getippeld. Ik wist wel dat mijn plan niet zo kwaad was, zei Raffles.

— Wat zouden zij komen doen?

— Zij komen natuurlijk informaties naar je inwinnen. Zij willen wat meer weten van de omstandigheden van « Madame Dubois ».

— Onze hospita heeft natuurlijk haar instructies?

— Zij weet niet beter of wij zijn inderdaad Fransen. Ik ben op het ogenblik nog zonder werk en meestal buitenshuis om een baantje te zoeken en jij zou er ook graag wat bij willen verdienen. Wij zijn pas een week in Londen en familie hebben wij niet, kortom, onze omstandigheden zijn zo wat gelijk aan die van Madame Pommier.

— Ik zal mij er dus op moeten voorbereiden, dat ik uit dit huis word ge-

lokt?

— Dat spreekt van zelf, en ik behoef je niet te zeggen, dat je je laat lokken; ik zal je ook moeten verzoeken, je vooral niet driftig te maken vóór de tijd, want dat zou onze plannen natuurlijk in duigen doen vallen.

— Je vraagt heel wat van mij, want als ik ooit haat jegens sommige medemenssen heb gekoesterd, dan is het wel tegen het tuig van dit soort.

— Ik kan mij je gevoelens volkomen begrijpen, Charles, maar daaraan mag je voorlopig niet toegeven, later kun je de schade ruimschoots inhalen.

Gedurende dit korte gesprek waren de twee vrienden voor het raam blijven staan en hadden de mannen, die hadden aangebeld, in het oog gehouden.

Het gesprek daar beneden had weinig langer geduurd en het tweetal dat met de hospita had gepraat, nam nu afscheid en stapte weer in de auto, die zij hadden laten wachten en reden weg.

— Het zou mij volstrekt niet verwonderen, zei Raffles, als zij in de buurt blijven om het huis te bespieden en onmiddellijk terugkomen, zodra ik mijn hielen heb gelicht.

Hij wierp een blik op zijn polshorloge en vervolgde:

— Henderson zal nu wel op de afgesproken plek van samenkomst zijn, hij wacht daar tot ik mij bij hem voeg. Het is van belang dat wij die mannen kunnen volgen, zonder dat het opvalt en daarom zullen wij gebruik maken van onze auto die er uitziet als een gewone taxi. Dat wagentje heeft ons al menige dienst bewezen, en je weet op welke wijze je ons op het goede spoor kunt brengen, ingeval wij dat verloren mochten hebben.

— Nu zou ik alleen nog maar willen weten hoe het eigenlijk komt, dat Madame Pommier na die eerste maandag nog terug is gekeerd, nadat zij zich toch toen reeds in handen der schurken had bevonden.

— Naar mijn mening, zei Raffles, is Madame Pommier toen aan een soort keuring onderworpen. Zij zal de eerste keer niet geheel en al in de smaak zijn gevallen van de ronselaars. Nog diezelfde dag hebben zij echter hun oordeel

waarschijnlijk gewijzigd en haar de dag daarop toch nog ontvoerd.

— Ja, zo kan het wel gegaan zijn, riep Brand uit, maar veronderstel eens, dat ik óók niet in hun smaak val en wel voor goed?

— Dat zou jammer zijn, amice, maar daar ben ik niet bang voor, antwoordde Raffles glimlachend. Je ziet er heus erg aantrekkelijk uit.

— Dank voor het compliment, zei Brand meesmuilend.

Raffles had op een belknop naast de deur gedrukt en een ogenblik later kwam een dienstmeisje binnen, aan wie Raffles verzocht de lunch binnen te brengen, hij deed dat in een mengelmoes van Franse en Engelse woorden, welke het dienstmeisje, eenmaal op veilige af-

stand gekomen, breed deed glimlachen.

Zodra het zogenaamde Franse echtpaar de lunch had gebruikt, maakte Raffles zich gereed om te vertrekken.

Hij stak Brand de hand toe en zei op zachte toon:

— De hele kwestie kan misschien nog van middag in kruiken en kannen zijn. Het zal voor een groot gedeelte aan je zelf liggen; ben je eenmaal in hun macht, dan vrees ik dat zij zullen proberen je te bedwelmen 'of zo iets. Als je tegenstand mocht willen bieden, reken ik er op dat je dat zult weten tegen te gaan.

— Laat dat maar aan mij over, mijnheer mijn echtgenoot, zei Brand. Ik zal wel oppassen, dat ik mijn hersens goed bij elkaar houd.

HOOFDSTUK V

HET HUIS VAN MRS MATFIELD

Raffles was vertrokken, zogenaamd op zoek naar een betrekking.

Charles Brand, als zijn jonge echtgenote bleef dus alleen en onbeschermd achter...

Hij nam voor de spiegel plaats en werkte zijn toilet nog wat bij.

Bij hem zowel als bij Raffles was de kunst der vermomming wel in de uiterste perfectie doorgevoerd, en zij behoefden zich zeker niets aan te trekken van de schampere opmerking, welke men in politiekeringen wel eens hoorde uiten, volgens welke het volkomen onmogelijk was zich op klaarlichte dag zodanig te vermommen dat het niet te zien was.

Zij, die zo spraken kenden de samenstelling niet van de kleurmiddelen, waarmede de twee vrienden hun gelaat behandelden, en dat onmogelijk te verwijderen was tenzij door aanwending van een zeker oplosmiddel, waarvan de samenstelling al even geheim was.

Met heet water, zeep, ja zelfs met pulmsteen, kon men die kleur niet verwijderen, welke echter in enkele seconden werd weggevaagd door toepassing van het oplosmiddel, dat aan het vernuftige brein van de Grote Onbekende zijn ontstaan te danken had.

Voor de pruiken en de baarden gold hetzelfde. Deze waren met de uiterste zorg vervaardigd en elk haartje was afzonderlijk op een zeer dun stukje huid ingeplant, hetwelk met een bijzondere kleefstof op het gelaat kon worden bevestigd.

Om kort te gaan: zelfs een nauwkeurige beschouwing van nabij, zou het bedrog niet aan het licht hebben gebracht.

Slechts een langdurige worsteling in de hitte van een gevecht van man tegen man was in staat de pruik misschien een weinig te doen verschuiven of een baard van zijn plaats te rukken.

Raffles wist zelfs op onzichtbare wijze de vorm van zijn neus te wijzigen, zijn mond te vergroten of zijn voorhoofd hoger te doen schijnen.

Voor ontdekking van zijn vermomming behoefde Brand zeker niet te vrezen, zo dacht hij, terwijl hij voor de spiegel stond, en zich nog eens oefende in de nufflige bewegingen, die hij van een jonge Française had afgekeken.

Na deze voorbereidende maatregelen nam hij een Frans romannetje en poogde zich daarin te verdiepen om de tijd te verdrijven.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Na een half uur werd er opnieuw ge-

scheid.

Brand wierp een snelle blik in het spinnetje, en zag voor de deur een grote donker groene auto geparkeerd staan.

Het duurde niet lang of er werd op de deur geklopt en het dienstmeisje trad binnen.

Brand hief het hoofd op en vroeg in het Frans:

— Wat is er meisje?

— Het kind verstond er natuurlijk niets van, maar begreep blijkbaar de betekenis van de vraag.

Zij wees eerst naar de vloer en toen in de richting van de gang.

Brand stond op en legde het boek weg.

Op hetzelfde ogenblik trad een man, na te hebben aangeklopt, het vertrek binnen. Hij was gekleed in een eenvoudige chauffeurs uniform, en zei in vrij goed Frans:

— Excusez madame, dat ik u zo vroeg kom storen, maar het meisje, dat de deur opendeed, verstond mij niet.

— Wie zijt gij mijnheer, vroeg Brand terwijl hij een onderzoekende blik wierp op de man.

— Ik ben de chauffeur van Mrs. Matfield, bij wie gij hedenochtend gesolliciteerd hebt naar de betrekking van gouvernante. Mevrouw stuurt mij om u te zeggen, dat zij van gedachte veranderd is en dat gij nog bij haar in dienst kunt komen als gij wilt.

Er kwam een verheugde trek op het gelaat van de zogenaamde Madame Dubois en zij stak haar blijdschap niet onder stoelen of banken.

— Daar ben ik zeer verheugd over, riep zij uit, en wat zal mijn man daar blij om zijn. Zeg aan mevrouw dat ik morgen dadelijk kom.

— Pardon, dat was haar bedoeling niet Madame, zei de chauffeur, ik heb opdracht gekregen u dadelijk mee te brengen.

— Nu meteen? vroeg Brand met voorgewende verwondering.

— Ja mevrouw, Mrs. Matfield kan zich onmogelijk met de kinderen bezig houden.

— Maar mijn man is niet thuis, chauffeur, zei Brand, hij zal ongerust zijn als hij mij niet thuis vindt.

— Wel, madame, dan zou ik zeggen, dat gij hem een briefje zoudt kunnen schrijven, waarin gij hem mededeelde, dat Mrs. Matfield er op gesteld was dat gij direct met mij mee zoudt gaan.

— Ja, dat is een goed idee, riep Brand uit. Neem een ogenblik plaats, als ik u verzoeken mag, terwijl ik het briefje schrijf.

De man ging zitten en schoof een weinig onrustig op zijn stoel heen en weer, terwijl hij nu en dan een schuwe blik naar de deur wierp, waardoor het dienstmeisje zoëven verdwenen was.

Klaarblijkelijk vreesde hij, dat de echtgenoot van zijn slachtoffer zou kunnen terugkeren voor hij in zijn opzet geslaagd was.

Brand had een velletje papier genomen en schreef er snel een paar woorden op. Hij wist, dat hij Raffles niet uitvoerig behoefde in te lichten, want de Grote Onbekende was natuurlijk in de buurt gebleven en had stellig de grote groene auto gezien.

Hij zou zeker Henderson direct hebben opgebeld, en het zou niet lang duren of de reus zou met de auto ter plaatse zijn.

Brand begreep echter dat hij niet al te vlug moest zijn, anders zou de tijd te kort zijn, en zouden Raffles en Henderson zijn spoor misschien kwijt raken.

Hij las het briefje dus nog eens door, vouwde het op, stak het in een enveloppe en schreef er de afgesproken gefingeerde naam op, waarna hij de brief in de rand van de spiegel boven de schoorsteen stak.

De chauffeur had al zijn bewegingen gevolgd en het was duidelijk te zien, dat hij op hete kolen zat.

Maar Brand dacht er niet aan, zich te overhaasten.

Hij wendde zich tot hem met de vraag:

— Gij kent natuurlijk de kinderen van Mrs. Matfield?

— Natuurlijk, madame.

— Denkt gij, dat ik goed met hen zou kunnen opschieten? Zijn het lieve kinderen?

— Zij zijn misschien wel een beetje verwend, madame, maar ik ben overtuigd, dat gij wel van hen zult gaan

houden. Zij moeten natuurlijk aan u wennen. Zijt gij klaar, madame?

— Ik ben dadelijk tot uw dienst; ik moet nog even wat kleren en mijn toilet artikelen inpakken.

Brand knikte de man even toe, en verdween door een schuifdeur naar de kleine slaapkamer, waar hij een grote gele lederen handtas begon te pakken.

Hij had echter met opzet de deuren niet geheel gesloten en kon door de kier de man, die haar was komen weghalen, gadeslaan.

Even later kwam Brand binnen, met een hoed op en mantel aan en de tas in de hand.

— Nu ben ik tot uw dienst, riep Brand opgewekt uit met een hoog stemmetje.

Er was ongeveer een kwartier verlopen van het ogenblik af dat de auto voor de deur stopte en Brand was van mening, dat dit tijdsverloop voldoende voor Raffles zou zijn geweest om zijn maatregelen te nemen.

Brand ging nogmaals het vertrek rond als om zich te overtuigen dat hij niets vergeeten had, terwijl de chauffeur met moedelijk bedwongen ongeduld in de geopende deur stond te wachten.

Brand sloot de deur, en beiden gingen de trap af.

Met opzet riep Brand de kamerverhuurster, om deze te zeggen dat zij vertrok, en haar aldus gelegenheid te geven, de gewaande chauffeur goed op te nemen, opdat zij hem later zou kunnen herkennen.

Maar eindelijk stonden zij dan toch op straat.

— O, wat een grote, mooie auto, riep Brand verrukt uit, toen hij het trottoir overstak, brengt gij mij daarmee naar de Victoriastreet?

— Neen, madame, daar niet heen. Wij gaan naar, een ander huis van Mrs. Matfield, dat zij altijd bewoont als de kinderen thuis zijn, omdat het meer ruimte biedt.

Hij hield het portier van de wagen voor Brand open, en deze stapte in.

Zodra zij reden, wierp Brand een blik door de achterraut en zag tot zijn blijdschap hoe een auto, die er als een gewone taxi uitzag, op nauwelijks vijftig

meter afstand volgde.

Hij herkende aanstonds de breedgeschouderde chauffeur als Henderson.

Een aangenaam gevoel van veiligheid deed hem onwillekeurig even glimlachen.

Nu die twee sterke vrouwde vrienden in de nabijheid waren, behoefde hij zeker nergens bang voor te zijn.

De chauffeur die de auto bestuurde, waarin Brand zat, rekende er blijkbaar op, dat de Française nog in het geheel geen weg wist in het reusachtige Londen.

Zelfs al had zij in het geheel niets gevraagd aangaande de buurt, waar de man haar zou brengen, dan nog had hij haar overal heen kunnen voeren, zonder dat zij het bedrog zou hebben gemerkt.

De auto reed snel, maar in het begin moest de chauffeur nu en dan stoppen voor een verkeerslicht, dat op rood sprong, maar langzamerhand werden de straten stiller en ook breder.

Men naderde de voorsteden.

En Brand die goed acht had gegeven op de gevolgde weg, bemerkte, dat de man in de chauffeursuniform de weg naar het Victoria Park insloeg en in de Homerton Road stopte voor een groot huis, uit rode baksteen opgetrokken.

Brand had de naam op de straathoek gelezen; het was Marsh Hill.

Hij was nog nooit in deze buurt geweest, maar vermoedde dadelijk, dat dit hetzelfde grote huis moest zijn geweest, waar Madame Pommier van gesproken had.

Hij wierp snel een blik door de achterraut en zag in de verte de taxi waarmee Raffles hem gevolgd was, stoppen.

Men scheen in het grote huis de komst van de groene auto wel verwacht te hebben, want deze stond nauwelijks stil, of de voordeur ging open, zonder dat men evenwel de persoon kon zien, die er achter stond.

De chauffeur was uitgestapt en opende 't portier met een uitnodigende glimlach.

Brand stapte uit, begaf zich naar de voordeur en ging de paar treden op, die daanheen voerden.

Het huis lag niet direct aan de straat, maar was aan alle zijden omgeven door

een tuin, door een laag hek van de straat gescheiden, en ook van de tuin en van de aangrenzende huizen, die een twintigtal meters verder lagen.

Brand zocht vruchteloos naar een naamplaatje op de deur, maar had geen tijd voor een nader onderzoek, want de deur werd nu verder geopend door een dame van middelbare leeftijd, in een zwart fluwelen japon, die de deur snel achter de gewaande Française sloot.

Met een enkele oogopslag had Brand gezien, dat hij hier in de grote vestibule stond, welke madame Pommier beschreven had met de brede eikenhouten trap achteraan.

De dame, die de deur geopend had, gaf hem echter niet veel tijd om alles goed op te nemen, want zij zei aanstonds met een zoetsappig glimlachje:

— Ik heet u welkom in het huis van Mrs. Matfield.

— Ik zal gaarne met haar kennis maken, zei Brand.

— Mrs. Matfield is op het ogenblik niet thuis, maar zij zal wel direct thuis komen.

— Met wie heb ik het genoeg te spreken? vroeg Brand.

— Ik ben de huishoudster; Miss Slater is mijn naam.

— Zou ik de kinderen niet dadelijk kunnen zien?

— Zij zijn met hun moeder mee, madame.

— Ik heb maar vast iets medegebracht. Ik wist niet zeker, waar ik heden nacht zou moeten overnachten, en daarom heb ik mijn grote bagage zolang laten staan. Ik heb slechts deze tas bij mij.

— Zeer goed, madame, er is een kamer voor u in gereedheid gebracht. Als gij wilt, zal ik er u aanstonds heen brengen.

— Gaarne, Miss Slater.

Deze verzocht de zogenaamde gouvernante haar te willen volgen en bracht Brand via de fraaie eikenhouten trap en langs de gaanderij waarop deze uitkwam naar de tweede verdieping, waar zij een witgelakte deur opende.

— Dit is uw kamer, madame. Ik hoop dat gij u er thuis zult voelen.

— O, maar deze kamer is veel te mooi voor mij, riep Brand uit.

Inderdaad was het vertrek waarin zij zich nu bevond wel bijzonder weelderig ingericht voor een gouvernante.

Er lag een dik Smyrna-tapijt op de vloer, en de meubelen waren van palissanderhout, blijkbaar afkomstig uit een gerenommeerde meubelfabriek.

Voor de ramen hingen dikke, bronskleurige velours gordijnen.

Brand had direct gezien, dat er aan de overzijde geen huizen stonden en uitkeken op het Victoria Park.

Tegen een der zijwanden van het vertrek stond een breed ledikant van slavonisch eikenhout.

Van de zoldering hing een elektrische kaarsenkroon af, en bovendien waren er hier en daar nog lees- en schemerlampen neengezet.

Gemakkelijke stoelen en een brede rustbank waarover een Perzisch tapijt voltooiden het kostbare meubilair.

Brand had dus wel reden om verbaasd te zijn, toen hij in dit prachtige salet werd binnengeleid.

HOOFDSTUK VI

IN DE KLAUWEN VAN DE RONSELAARS

Miss Slater had Brand met een loerende blik staan opnemen, terwijl deze met gebaren van oprechte bewondering door het vertrek ging en hier en daar een bibelot opnam, een prachtige vaas bekeek of een klein beeldje bewonderde.

— Bevalt u de kamer nog al? vroeg zij nogmaals.

— Wie zou deze kamer niet bevallen? zei Brand. Ik kan alleen niet goed begrijpen, dat zo'n prachtige kamer voor mij bestemd kan zijn. Ik ben toch maar een eenvoudige gouvernante, ik weet werkelijk niet of ik mij in deze kamer wel thuis zal voelen.

— O, daar zult gij wel aan wennen.

— Nu ik al dat moois zie, hoop ik maar dat ik Mrs. Matfield zal voldoen, zei de gewaande gouvernante zuchtend. Ik vrees dat zij veel te hoge eisen zal stellen.

— O neen, dat zal u wel meevallen. Zij is een zeer vriendelijke vrouw.

Miss Slater had een blik op haar armband horloge geworpen en vervolgde:

— Wij gaan over een uur aan tafel. Gij zult u natuurlijk nog moeten aanpassen aan de gewoonten in dit huis. Mrs. Matfield wordt door haar man, die trouwens op het ogenblik op reis is,

geheel vrijgelaten. Soms blijft zij eenvoudig weg om in de stad te dineren zonder ons dit vooraf mede te delen. Maar dat is voor ons nooit een bezwaar, wij eten dan zonder haar.

— Zou ik aan tafel moeten verschijnen? vroeg Brand, die de schrik om het hart sloeg. Hij had gehoopt, dat hij met de kinderen apart zou eten.

— Natuurlijk, mijn lieve kind, antwoordde Miss Slater.

— Maar ik heb daar in het geheel niet op gerekend, riep Brand uit. Ik ben er niet op gekleed, en ik heb vernomen, dat men hier in Engeland zoveel werk maakt van het toilet bij het diner.

— Dat is ook zo, maar dat is ook al geen bezwaar. Ik heb hier nog wel enkele japonnen van mijzelf, waarvan u er een kunt uitzoeken. Ik zal u graag bij het kleden behulpzaam zijn.

Brand schrok zich half dood bij dat vooruitzicht en de beweging, welke hij maakte, was zo natuurlijk, dat Miss Slater zoetsappig zei:

— Je behoeft je voor mij toch niet te generen. Dat zou mij van een Française wel een weinig verwonderen. Je weet toch zelf wel dat het niet zo gemakkelijk is, om een gedecolleteerd avondtoilet alleen aan te trekken.

— Moet ik gedecolleteerd zijn? vroeg Brand nu werkelijk onthutst.

— Ja, dat is onvermijdelijk schat.

Dat was nu waarachtig iets, waarop Brand in het geheel niet gerekend had. Gedecolleteerd! Jeeminee! Hij had natuurlijk er voor gezorgd een bustehouder aan te trekken en deze wat op te vullen, om zich aldus te verzekeren van een vrouwelijk postuur, maar als hij zijn jurk moest uittrekken, zou die camouflage door deze vrouw die ongetwijfeld doorkneed was in het vak natuurlijk onmiddellijk ontdekt worden en dan was het spel verloren, en zou hij zeker niet achter de schuilplaats komen, waar men Madame Pommier verborgen hield.

Want Brand was er van overtuigd, dat zij niet in dit huis gezocht zou moeten worden.

Niettemin beloofde hij zichzelf vast, zodra dit maar even mogelijk was, een onderzoek in te stellen.

Hij vermoedde dat dit huis een soort station was, waar de slachtoffers eerst gekeurd werden, en van waar zij naar andere huizen, in andere steden werden overgebracht, misschien wel nadat zij eerst bedwelmd waren.

Miss Slater had Brand met dezelfde loerende uitdrukking in haar ogen bespied, en hernam.

— Wij hebben vanmiddag enige gasten, dat zal je toch zeker niet afschrikken?

— Waarom zou mij dat afschrikken, miss? vroeg Brand, die blij was, dat het gesprek een andere wending nam.

— Natuurlijk, je heb gelijk. Er is niets afschrikwekkends aan. Het zijn voor het merendeel vrolijke, oude heren, vrienden van Mrs. Matfield.

— Spreken zij Frans?

— Nu, daarop zou ik niet durven zweren, maar zij zullen in ieder geval hun best doen, vooral als ze je lieve gezichtje zien; daar ben ik zeker van.

Brand deed of hij de tas wilde gaan ontpakken, die hij bij zich had en op een tafel had geplaatst.

— Dus ik zal nu maar een paar van mijn japonnen ter keuze sturen, hernam de zogenaamde huishoudster, terwijl zij zich naar de deur wendde.

— Als ik dan werkelijk niet in mijn

eigen japon aan tafel kan komen, dan gaarne Miss Slater, maar ik verzoek u dringend, zo eenvoudig mogelijk. Ik houd werkelijk niet van al die opschik.

— En weet je zeker, dat ik je niet moet helpen?

— Ik doe het heus liever zelf, Miss Slater, als er haakjes moeten worden vastgemaakt, zal ik het meisje wel belen, als gij het goed vindt.

— Dat blijft dan afgesproken.

Het wijf knikte Brand nog eens toe en verliet het vertrek.

— Wacht maar, slot, siste hij tussen de tanden. Je zult weten, wie je kapoentje en hartedief hebt genoemd. Als jij binnen een paar dagen niet achter slot en grendel zit, dan wil ik mijn hele leven in vrouwenkieren rondlopen.

Hij overdacht nu een ogenblik de toestand, waarin hij verkeerde.

Alles was blijkbaar van te voren zorgvuldig berekend door deze handelaars in blanke slavinnen.

Zij zochten bij voorkeur jonge meisjes en jonge, knappe vrouwen van een vreemde nationaliteit uit, die Londen nog in het geheel niet kenden, en zo goed als in het geheel geen Engels spraken, daar alsdan de kans op ontdekking het geringst was.

Dezen waren ook niet op de hoogte van de nationale gebruiken en men kon de ongelukkigigen dus heel wat wijs maken voor zij achterdocht kregen.

— Dus straks zal de maaltijd plaats hebben, bromde Brand. Ik zal daar worden voorgesteld aan enige, vrolijke, oude heren.

Brand opende nu behoedzaam een der ramen en keek op straat.

Een heel eind verder stond de taxi nog altijd geparkeerd.

Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn, en wuifde er snel enige malen mee op en neer.

Dadelijk werd het sein op dezelfde wijze beantwoord; men hield daarginds het huis blijkbaar scherp in het oog.

Brand sloot het venster weer, deed er de gordijnen voor dicht, daar de schemering reeds begon te vallen en wachtte de verdere gebeurtenissen af.

Een paar minuten later naderden er schreden, er werd even geklopt en zon-

der antwoord af te wachten, trad de koppelaarster binnen, beladen met een stuk of vier avondtoiletten.

— Kijk nu eens, wat ik hier voor u heb, riep zij met een gemaakt lachje uit, terwijl zij de vier japonnen naast elkander op de brede rustbank uitspreidde. Zou je zo iets niet altijd willen dragen?

— O, neen, Miss Slater ik dank u wel, ik zou er mij niet thuis in voelen.

— O, daar zou je wel gauw genoeg aan wennen, mijn kind. Je bent immers getrouwd.

— Ja, Miss Slater, maar voor mijn man behoef ik mij toch niet te generen. Misschien ben ik een beetje ouderwets in mijn opvattingen, maar zulke japonnen met die vreselijk laag uitgesneden halzen, zou ik niet graag willen dragen in het bijzijn van vreemden.

— Kom, kom, dat is overdreven, zei het wijf en voor Brand het had kunnen verhinderen, had zij de ritssluiting van de japon, die Brand droeg op de rug open getrokken.

Brand dankte zijn goed gesternte dat hij de voorzorg had genomen behoorlijk ondergoed aan te trekken, dat gezien mocht worden, maar nu draaide hij zich resoluut om en zei:

— Dank u wel, miss Slater, maar verder zal ik me zelf wel kunnen helpen.

Toen Miss Slater de resolute uitdrukking zag op het gelaat van de gewaande gouvernante, begreep zij, dat er voor het ogenblik althans niets voor haar te bereiken was en uit vrees, dat zij misschien alles zou bederven door nog verdere pogingen aan te wenden, besloot zij het hier bij te laten.

— Goed kind... goed, zei zij zoetsappig, zoals je wilt, ik had je anders graag even geholpen. Zij draaide zich om en verliet de kamer.

Brand nam de vier avondjurken beurt voor beurt op en inspecteerde ze nauwkeurig. Zij schenen pas gestoomd te zijn want al roken ze nog een beetje naar odeur, zij waren ten minste niet onfris.

Er was één jurk bij, die van voren hoog aan de hals sloot. Alleen de rug was zeer laag uitgesneden en liet natuurlijk de armen vrij. Brand paste die jurk aan en het effect, dat hij er in maakte, viel hem toen hij zich in de spiegel bekeek, nogal mee:

Daarmee kon hij dus wel voor de « vrolijke oude heren » verschijnen. Van ondergoed behoefde hij niet te wisselen en 't enige wat hij nog te toen had, was pumps met hoge hakjes aan te trekken hetgeen hij dan ook met een pijnlijk gezicht en menige gesmoorde vloek, deed.

HOOFDSTUK VII

EEN COPIEUS DINER

Terwijl Charles Brand zich voor de grote spiegel om en om draaide, om te zien of er niet hier of daar iets aan zijn toilet mankeerde, kwam Miss Slater binnen.

— Al klaar? vroeg de vrouw grijns-lachend. Dat heb je vlug gedaan. Wacht, ik moet nog even een paar haakjes dicht maken.

Brand doorstond een paar onaangename ogenblikken, maar gelukkig duurde het niet lang en eindelijk was het gereed.

De japon paste gelukkig voortreffelijk, alleen was hij bang dat zijn armen, weliswaar zeer blank van vel, maar nogal gespierd, hem misschien zouden verraden.

Juist klonk de doffe slag van een gong door het huis.

— Wij kunnen nu wel naar de eetzaal gaan, mijn kind, zei het mens.

— Tot uw dienst, Miss Slater.

Brand verschilde nog iets aan zijn haar, en vervolgens vergezelde hij de bedriegster naar de eetzaal, die gelijkvloers was gelegen.

Op de drempel bleef hij verrast even staan.

Er was een grote tafel aangericht,

waaraan reeds een zestal heren gezeten waren, allen in rok of dinner jacket.

De gouvernante en de huishoudster bleken de enige aanwezige dames te zijn.

De tafel was met grote weelde gedekt, er was een overvloed van zilver en kristal, en naast ieder bord stonden drie wijnglazen.

Niet zodra was Brand in de deuropening verschenen, of drie heren, die de middelbare leeftijd reeds ver overschreden waren, sprongen tegelijkertijd op en kwamen toesnellen om de jonge, mooie Française de arm te bieden.

Brand boog kwasi verlegen het hoofd, en stamelde:

— Ik weet werkelijk niet, heren, waar aan ik die eer te danken heb. Ik ben maar een eenvoudige gouvernante.

— Gouvernante of geen gouvernante je bent een schat, riep een der heren, die aan tafel waren blijven zitten en die reeds tamelijk onder de invloed van Bacchus scheen te staan.

— Stoor u niet aan het geschreeuw van Harry Stopwater, madame, zei een der drie heren, die was komen toelopen, een klein mannetje met een enigszins hoge rug en volkomen kaal hoofd en

een verbazend grote neus. Hij weet niet wat hij zegt, want zoals u zelf ziet, is hij stomdronken. Mag ik het genoeg hebben, u naar uw plaats te geleiden?

Zonder haar antwoord af te wachten, nam hij de arm van de zogenaamde gouvernante en bracht haar naar de tafel, waar hij een der beide nog onbezette stoelen voor haar aanschoof.

Bijna dadelijk daarop trad een bediende binnen, in wie Brand, ofschoon de man thans blonde bakkebaarden en een blonde pruik droeg, aanstonds de chauffeur van de groene auto herkende.

— Zij schijnen het liefst zoveel mogelijk onder elkaar te houden, overwoog Brand, en deze zes losbollen schijnen niet bij het komplot betrokken te zijn, ofschoon ik er mijn hand niet voor in het vuur zou durven steken, dat zij niet vermoeden hoe de zaken staan. De zes vrolijke oude heren zien er in alle gevallen veel te vrolijk uit.

De gerechten werden opgediend en Brand was al spoedig het middelpunt van alle attenties, die de vrolijke oude heren konden opbrengen.

De man, die hij Harry Stopwatch had horen noemen, iemand van een jaar of veertig met een verlopen door uitspattingen verwoest gezicht, werd zelfs vrij spoedig handtastelijk en probeerde Brand over de blote rug te strijken.

Dat bekwam hem echter slecht, want Brand draaide zich om en gaf hem zogenaamd per ongeluk, een prik met zijn vork in de tastende hand, die flink begon te bloeden.

De man moest met zijn servet het bloed stelpen en Brand was dus voorlopig van het brutale heerschap af. Deze vloekte en sakkerde en moest enige sarcastische, gewaagde aardigheden van de mede aanzittenden incasseren, die hij beantwoordde met enige schuine moppen, die een huzaar zouden doen blozen. Brand hield intussen vooral de koppelaarster en de bediende scherp in het oog want hij begreep, dat van die kant het gevaar dreigde.

De wijnfles, die rond ging en waaruit ook hij bediend werd, vulde tevens de

glazen van alle gasten, en hij behoefde dus niet bang te zijn, dat daarin een bedwelmend middel gemengd zou zijn.

Hij nam zich echter vast voor, niets aan te raken, wat ook niet door een ander gedronken of gegeten werd.

Nu en dan vroeg hij zich af, wat toch wel Madame Pommier zou hebben gedaan, als zij zich te midden van dit gezelschap verlopen heren had bevonden, en of zij werkelijk geen argwaan zou hebben gekregen. Maar, het is waar, Brand kende, als man, deze milieus, of had er althans door kennissen en vrienden herhaaldelijk over horen spreken, terwijl Madame Pommier, onbevooroordeeld als zij was, niet kon bevroeden, dat dit alles bedrog, en dat de gewaande huishoudster een schaamteloze koppelaarster was.

Hij was echter oprecht verheugd, toen eindelijk het dessert werd opgediend.

De toon van het gesprek was al die tijd zeer vrij geweest, en Brand was er van overtuigd, dat dit nog wel een graadje erger zou worden, als hij en Miss Slater zouden opstaan om elders een kop koffie te gaan drinken, en de heren bij de portwijn zouden achterblijven.

Nadat de vruchtenschaal was rondgegaan, begaven de heren zich naar de rookkamer, en miss Slater verzocht Brand haar naar haar boudoir te willen volgen, om daar de koffie te gebruiken.

— Komt Madam Matfield in het geheel niet thuis vanavond? vroeg Brand, die begreep, dat hij nu en dan zijn verbazing te kennen moest geven over het vreemde van de handelwijze van de dame, die toch de wens te kennen had gegeven, dat de jonge Française zo spoedig mogelijk zich met de kinderen zou bemoeien.

— O, zij zal zeker nog wel komen, luidde het antwoord, maar niemand kan van te voren zeggen, hoe lang zij zal uitblijven. Zij kan wel ergens opgehouden zijn.

— Maar de kinderen dan?

— O, die logeren dan vaak bij een tante in de stad. Dat vinden zij fijn.

— Wel, ik kan er niets aan doen, Miss Slater, maar ik vind het wel een beetje zonderling zei Brand.

Miss Slater haalde de schouders op.

— Daar zult gij aan moeten wennen, zei zij. Ik moet zelf erkennen, dat het huishouden hier wel een weinig vreemd is, vooral als Mr. Matfield op reis is, want dan is het hek van de dam. De goede man is een beetje al te snel rijk geworden en dat is niet ten goede gekomen aan de uiterlijke vormen van het gezin; dat kunt gij u wel voorstellen. Maar, zoals ik zeg, het zal niet lang duren, of gij zijt aan dit alles gewend.

— Ik hoop het, zei de gewaande gouvernante zuchtend. Ik kan mij niet begrijpen, hoe Mrs. Matfield het goed kan vinden, dat er zulke feestmalen worden aangericht, waar zij niet eens bij is.

— Maar het was in het geheel geen feestmaal, lieve schat riep de koppelaarster lachend uit. Zo is het diner hier altijd. Wat had gij dan eigenlijk gedacht?

— Ik weet het niet, maar wel had ik het mij anders voorgesteld.

— Kom, kom, het is allemaal een kwestie van gewoonte. En ga daar nu eens zitten, dat is een gemakkelijke stoel. Hoe wilt gij uw koffie?

Als bij ingeving begreep Brand dat thans de valstrik gelegd werd, en hij besloot, beide ogen goed open te houden.

Even later ging de deur open en dezelfde man, die aan tafel bediend had, kwam binnen met een blad, waarop thermosflessen met hete koffie en melk stonden, suiker en slagroom.

Na het te hebben neergezet op een tafeltje, dat voor een sofa stond, stak hij licht onder een bouilloir aan, zette daarop een koperen keteltje water, waarna hij vertrok.

Brand had zijn bewegingen aandachtig gevolgd, en zag nu, dat de vrouw opstond en met de rug naar hem toegewend zich occupeerde met het koffieblad.

— Daar zal het goedje wel inzitten, dacht Brand. Nu heet het oppassen.

— Hoe gebruikt gij uw koffie? vroeg

Miss Slater, zwart of met melk en suiker?

— Gaarne suiker en veel melk, zei Brand, die niet kon zien wat de vrouw uitvoerde, daar zij nog steeds met haar rug naar hem toegewend stond.

— Alstublieft, riep Miss Slater vrolijk uit. Nu zijn wij eindelijk onder ons, en nu moet gij mij eens iets van uwe familieomstandigheden vertellen. Maar drink eerst dat heerlijke kopje koffie uit, voor het koud wordt.

— Dank u, zei Brand, maar zoudt gij mij het genoegen willen doen, een der ramen een weinig open te zetten? Ik heb het erg warm. Dat komt misschien van de wijn. Ik ben er niet aan gewend ziet u.

— Welzeker mijn kind, zei de vrouw. Het is hier inderdaad wel wat warm.

Zij stond op, om aan het verlangen van de gewaande gouvernante te voldoen en van dit ogenblik maakte Brand gebruik, in allerijl het kopje koffie in de aarde van een bloempot, die naast hem stond, leeg te gieten...

Toen Miss Slater weer naar haar plaats terugkeerde, zag zij daar de jonge vrouw zitten, met het geleedigde kopje nog aan de lippen.

— Hé, dat was een heerlijk kopje koffie, riep Brand vol geveinsde geestdrift uit terwijl hij het ledige kopje neerzette. U hebt daar beslist grote handigheid in.

— Je zult het gauw genoeg ook zo kunnen, zei de vrouw met een glans van zegepraal in de ogen, nu, naar zij stellig meende, de toeleg als gelukt kon worden beschouwd.

Van dit ogenblik af sloeg zij Brand tersluiks met grote aandacht gade, terwijl zij hem aan het spreken trachtte te krijgen.

De jongeman speelde zijn rol voortreffelijk.

Hij begon een verhaal van zijn familieomstandigheden op te dissen, waarvan geen woord waar was, maar dat hij vertelde met een grote naïeviteit en een voorgewende liefde voor haar Franse vaderland.

Na een kwartiertje echter begon Brand

op merkwaardige wijze te stamelen, en over zijn woorden te vallen. Het was alsof zijn stem nu en dan dienst weigerde. Een paar keer bracht hij met een snelle vage beweging de hand aan het voorhoofd en tenslotte vroeg hij, met eigenaardig gesluierde stem:

— Gij hebt het raam toch geopend, niet waar? Miss Slater.

— Ja zeker, liefje. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik het zo vreselijk warm en benauwd heb. Ik weet niet, het is mij, of mij de vlammen uitslaan. Ik voel mij zo duizelig... de hele kamer draait met mij rond... ik...

Brand stond op, viel dadelijk weer in zijn stoel neer, deed nogmaals een poging om op te staan, liet een zacht gekreun horen, en viel volgens alle regelen der kunst in zwijm.

HOOFDSTUK VIII

REDDING UIT DE NOOD

De koppelaarster was opgestaan, stond een ogenblik roerloos, en keek met een grijns van zegepraal op het onbeweeglijke lichaam neer.

— Dat is goed gegaan, mompelde zij. Het middel heeft nog sneller gewerkt dan anders.

Zij opende de deur op een kier en riep :

— Kom maar hier, Bill. Het is gebeurd.

De bediende trad het vertrek binnen, liep regelrecht naar de bewusteloze Française, en bleef zo een paar seconden staan, seconden, die Brand een eeuwigheid leken, want nu zou beslist worden, of hij goed comédie had gespeeld.

— Nu, die is rijp voor... daarginds zei de man.

— Zullen wij haar nog vannacht naar Brighton brengen? vroeg de koppelaarster; wat dunkt je?

— Ja, direct. Hoe eerder zij daar is, hoe beter. Dan kan zij haar landgenote gezelschap houden, en ik hoop voor haar dat zij zich niet zo koppig betoont als die Madame Pommier, anders komt de hondenzweep er weer aan te pas.

Nog nooit in dit gehele avontuur had het Brand zoveel moeite gekost, zijn kalmte te bewaren, en niet alles te bederven, door woedend op te springen, en de kerel te lijf te gaan.

Maar wat zou hem dat op dit ogenblik baten? Hij zou er de verblijfplaats van de ongelukkige Française zeker niet door ontdekken, als wist hij nu tenminste, dat zij naar de genoemde havenstad aan de Zuidkust van Engeland was gebracht.

Nu hij het doel naderde, mocht hij niet wankelen, en door zijn drift alles bederven.

— Kom dan maar dadelijk met de auto voor, zei het wijf fluisterend. Je kunt er dan nog voor middernacht zijn. En nu hoop ik maar, dat onze nieuwe aanwinst wat handelbaarder zal blijken dan Madame Pommier, die gezegd heeft, zich liever te laten villen dan toegeven.

— Ik zal vanavond nog eens met haar praten, en als zij dan nog niet tot andere gedachten gekomen is, dan zal de hondenzweep moeten spreken.

— Doe wat je het beste vindt, maar maak nu, dat je weg komt.

— Ik kom haar dadelijk met de auto halen. Wij zullen haar er wel in moeten dragen.

De man verwijderde zich, en de vrouw bleef met Brand alleen.

Een ogenblik voelde de jongeman de giftige, hete drankadem van de vrouw in zijn gezicht, toen zij zich over hem heenboog, en hij moest al zijn krachten inspannen, om haar niet in het gezicht te spuwen.

Een paar minuten later hoorde Brand de man weer binnentreden.

— Klaar, zei deze zacht. De heren zitten allen in de rookkamer. Die gek van een Stopwatch vroeg naar haar, en wilde haar een bezoek op haar kamer brengen, maar dit is geen spek voor zijn bek. De rijke vreemdelingen in Brighton betalen beter. Neem haar nu onder de armen, dan zullen wij haar samen naar beneden dragen.

— Heb je niemand meer nodig?

— Niemand. Hoe minder er bij zijn, hoe beter. In Brighton zal men mij wel

helpen, om haar naar binnen te dragen.

Meteen voelde Brand zich opnemen en de kamer uitdragen.

Hij werd de trap afgedragen en door de buitendeur via het trottoir naar de gereedstaande auto gebracht.

Daar werd hij op de achterbank neergelegd, 't portier klapte dicht, de vrouw zei nog iets, wat hij niet verstond, en toen gaf de chauffeur gas.

Niet zodra was de auto onderweg, of Brand opende de ogen en haalde snel een potlood en een stukje papier, benevens een stukje lood, uit zijn zak.

Hij krabbelde ijlings een paar woorden op het papiertje, rolde het om het loodje, schoof voorzichtig het raampje een eindje naar beneden en liet de boodschap vallen.

Hij wist, dat Henderson, die natuurlijk met Raffles op de loer had gestaan, goed zou opletten en het papiertje onmiddellijk zou zien liggen.

Voldaan liet de jongeman zich weer op de bank vallen en wachtte nu kalm de loop der gebeurtenissen af.

De auto reed Londen in de gehele breedte door en verliet de stad aan de zuidgrens, om de brede verkeersweg naar Brighton in te slaan.

Daar versnelde de chauffeur aanzienlijk zijn vaart, maar Brand behoefde geen ogenblik te vrezen, dat de auto van Raffles hem niet gemakkelijk zou kunnen volgen.

De rit door het donkere landschap duurde twee uur, voor de lichten van de havenstad aan de einder opdoemden.

Brand was meermalen in Brighton geweest, en kende de stad bijna evengoed als Londen.

De chauffeur reed naar een der buitenwijken, en eindelijk stopte hij voor een groot huis, afzonderlijk gelegen, waaruit geen enkele lichtstraal naar buiten drong.

Nauwelijks stond de auto echter stil, of de deur ging open, en in het licht-

schijnsel, dat uit de brede gang straalde, kwam een vrouw te voorschijn die even in de duisternis tuurde en toen haastig kwam toelopen.

— Een nieuwe, Bill? vroeg zij fluisterend.

— Ja, hier is het beloofde vrachtje, Monna Goldbird. Help mij maar eens haar naar binnen te dragen. Zij zal over een uur wel weer bij haar positieven zijn. Hoe staat het met de andere?

— Nog precies hetzelfde. Zij weigert te eten, en zij is totaal onhandelbaar. Wij hebben reeds alle middelen beproefd.

— Alle middelen, op een na, zei de man nijdig, en ik ben gekomen, om dat toe te passen.

Brand die geen woord van dit korte gesprek had gemist, werd nu weer uit de auto getild en snel het huis binnengedragen, waarvan de deur dadelijk gesloten werd.

Men droeg hem een trap op en een kamer binnen, waarvan de deur eveneens werd gesloten.

Brand bleef alleen, maar in de stilte van de nacht meende Brand na enige tijd een gerucht te horen, dat leek op een kreunende ademhaling.

Hij waagde het de ogen voorzichtig op te slaan.

Hij zag dat hij in een grote kamer op een divan lag, rijk gemeubeld, maar geheel zonder ramen.

In een hoek stond een groot breed ledikant, waarop een jonge vrouw lag, in een dunne peignoir gehuld, waar haar blanke lichaam doorheen schemerde.

Zij was dodelijk bleek en haar ogen hadden een koortsachtige glans.

Brand begreep onmiddellijk, dat men hem in de kamer had gebracht, waar de ongelukkige Madame Pommier was opgesloten.

Het arme jonge vrouwtje scheen ternauwernood te hebben gemerkt, dat

er iemand was binnen gedragen, zodanig had haar vrijwillig vasten haar uitgeput.

Maar nu werd haar aandacht getrokken door een zacht kuchje.

Zij keek met wijd geopende ogen naar Brand, die half overeind was gekomen, en haar met de vinger op de lippen strak aankeek.

De jonge vrouw streek de hand over het voorhoofd, alsof zij meende te dromen.

Toen stond zij van het rustbed op, en kwam met wankelende schreden naar de divan, waarop men Brand had neergelegd.

— Houd u kalm, zei Brand op zacht gefluisterde toon. Er zijn vrienden gekomen om u te redden. Die hulp is nabij.

Madame Pommier moest snel de hand op haar mond drukken om een kreet van blijdschap te weerhouden.

— Zijt gij een landgenote van mij? vroeg zij hees fluisterend.

— Neen, ik ben geen vrouw, maar een jonge Engelsman, die zich als vrouw verkleed heeft, om achter uw verblijfplaats te komen. Allereerst moet ik u een delicate vraag doen, maar gij behoeft er niet op te antwoorden als gij niet wilt... hebt gij tot nu toe weerstand kunnen bieden?

— Gode zij gedankt en geprezen... ja... al heeft het maar weinig gescheeld of men had mij er toe gedwongen, antwoordde de jonge vrouw. Zij hebben mij zelfs met een zweep geslagen... kijk eens.

Zij toonde haar arm, waarover twee diepblauwe striemen liepen...

— Die iaffe schurken, siste Brand. Maar zij zullen er voor boeten, dat zweer ik. Ga direct weer op het rustbed liggen, madame. Dadelijk kan die vent terugkomen, die mij per auto hier heeft gebracht.

— Maar waart gij dan niet bewusteloos?

— Ik heb mij slechts zo gehouden. Maar ga nu dadelijk weer liggen, en laat de rest maar aan mij over. Snel, snel, drong Brand aan. Ik hoor reeds zijn voetstappen.

Madame Pommier wierp zich weer op het rustbed en Brand hield zich als of hij nog steeds bewusteloos was.

Het was hoog tijd, want de deur ging open en de man, die men Bill genoemd had, trad binnen, met een hondenzweep in de hand.

Hij sloot de deur zorgvuldig, en trad op de rustbank toe.

— Wat hoor ik daar? zei hij sarrend tot Madame Pommier. Nog altijd koppig?... Maar nu is ons geduld ten einde en wij zullen je nu wel weten te dwingen.

— Ik laat mij eerder doden, dan dat ik zou toegeven, riep de jonge vrouw, met fonkelende ogen.

— Nu, dat zullen wij eens zien, riep de man terug.

Hij stroopte zijn mouwen op, terwijl hij zei:

— Trek dat jurkje maar eens uit, schat.

Hij was op de jonge vrouw toegedreden en greep haar beet en scheurde met één ruk het lichte kledingstuk van haar lijf.

— Hulp, hulp, gilte zij, van schaamte de handen voor haar boezem houdend.

— Ja, schreeuw maar. Schreeuw maar gerust. Het zal je niet baten. Wat? Wil jij bijten, kleine duivelin? Ik zal...

Hij kon niet verder spreken.

Een krachtige vuist had hem in de nek gegrepen en een eind weggeslingerd.

Hij bonsde met zijn hoofd tegen de muur en zag met utpullende ogen de gewaande gouvernante tegenover zich staan.

— Dat had je niet gedacht, hé vuilpoes? riep Brand spottend uit.

Bill gaf geen antwoord, maar wierp zich dol van woede op Brand.

Deze wachtte hem kalm op, en raakte hem met de rechtervuist zo vakkundig onder de kin, dat de kerel half groggy achteruit wankelde.

Maar hij was bij de deur terecht gekomen en drukte nu op de electricische schelknop, die zich daar bevond.

— Verraad, mannen, brulde hij. Kom mij te hulp. Wij zijn verraden.

Brand sprong op hem toe, om hem het schreeuwen te beletten, maar hij kwam te laat.

De deur vloog open, en een stuk of vier mannen met gemene tronies, stortten zich in het vertrek, met boksbeugels en ploertendoders gewapend.

Het zag er even lelijk uit voor Brand want tegen deze overmacht was hij niet opgewassen, en hij had natuurlijk geen wapen bij zich.

Hij verdedigde zich zo goed hij kon met zijn vuisten, maar hij zou zeker het onderspit hebben gedolven, als het tooneel niet plotseling ware veranderd.

Juist toen Bill de Française had omhoog getrokken om haar weg te voeren, sprong er een man van reusachtige lichaamsbouw het vertrek binnen.

Brand, die Henderson onmiddellijk herkend had, voelde zich nu gesterkt door de reusachtige chauffeur, die korte metten maakte met de troep. Hij mokerde met zijn ijzerharde vuisten de kerels een voor een neer, terwijl Brand Bill met zijn armen, omstrengelde en hem aldus dwong zijn prooi los te laten. Een tweede kaakslag velde de man ter aarde, waarna hij voor het gemak maar boven op hem ging zitten.

Raffles keek op de drempel van de deur glimlachend toe. Hij behoefde zelfs geen hand uit te steken, om zijn vrienden te hulp te komen, zij konden het wel alleen af.

Achter Raffles stond Pommier het tooneel met verwondering gade te slaan,

maar aldra zag hij zijn verloren gewaande vrouwtje staan, die zich zo goed en kwaad als het ging in de gescheurde peignoir had gewikkeld en nu met een kreet van vreugde haar man in de armen vloog.

Ten slotte verschenen op de achtergrond een stuk of acht agenten van politie, onder aanvoering van een inspecteur, die in korte tijd alle bewoners van het beruchte huis arresteerden, en weg voerden in de overvalwagen, die voor

het huis geparkeerd stond.

Toen de gemoederen enigszins bedaard waren en de gelukkige Pommier, met zijn van geluk schreiend vrouwtje in de armen, omkeek naar de bewerkers van deze prachtige vangst, waarbij hun belangstelling vooral uitging naar de man, die op zo onnavolgbare wijze de rol van verleidelijk lokaas had gespeeld, toen bleken zij allen in de verwarring spoorloos te zijn verdwenen...

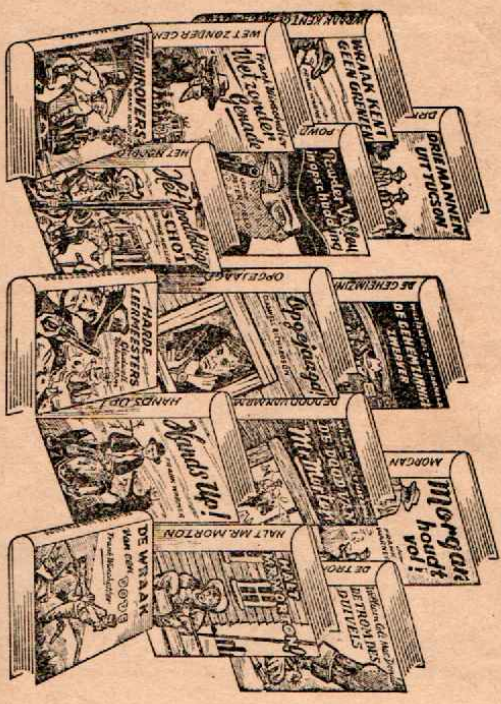
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het kannibaleneiland

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs !!

BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

1. **Trenrovers,** door Frank Warner
2. **Het Neodlottige Schot** door Arthur Markam
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet Zonder Ganade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Fidd
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Halt, Mr. Morton** } William
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Markam
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs. *

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f *

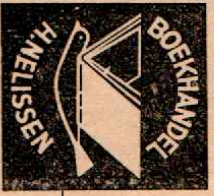
De heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor de reambourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:

L. L.

ADRES:

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007